

Για την Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης»

στο καναβάτσο

ΤΟΥ ΠΑΝΟΥ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ
 petefris@otenet.gr

Η Θεσσαλονίκη του 1912 έχει μια επέτειο να θυμηθεί. Και είναι μεγάλος ο κίνδυνος να τη γιορτάσει μέσα σε περιβάλλον μουσειολατρίας, με οργανωτικό άξονα που ενισχύει τη νεανική επιχειρηματικότητα, κονδύλια ΕΣΠΑ που χρηματοδοτούν αυτιστικά συνέδρια, αλλά χωρίς τον πιο χαρακτηριστικό πυλώνα της μεταπολεμικής θεατρικής μας ζωής, την Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης» που δεν μπορεί να συνεχίσει επειδή γονάτισε από την αμνησία των αρμοδίων που αναγκασμένοι να κάνουν περικοπές διαλέγουν πάντα να κόβουν τη δημιουργία και να χρηματοδοτούν με πραγματική αναισθησία αυτόρεσκες καριέρες.

Καταλαβαίνω, αλλά δε συμμερίζομαι τη σοβαρή άποψη πως δε θα επιβληθούν νέοι φόροι, «εκτός κι αν πέσουμε έξω στις προβλέψεις». Διότι θα πέσουμε έξω. Διότι ο καθένας που δύναται να τσιμπολογήσει, τσιμπολογιέται και τσιμπολογάει. Ακούω συνεχώς ιστοριούλες για «πνεύμα υποστήριξης» των υπηρεσιών μεταξύ τους. Δεν ακούω,

ενώ πάρα πολύ θα έπρεπε, αντί να επιχειρούνται οριζόντιες περικοπές συντάξεων και μισθών, να ακούγεται κάτι σοβαρό για παύση λειτουργίας, αναστολή λειτουργίας και σιγήν ασυρμάτου σε ένα σωρό ζωτικές λειτουργίες του κράτους. Πρέπει να καταλάβουμε πως ό,τι πριμοδοτείται, χρηματοδοτείται, επιδοτείται, ήρθε η ώρα να παύσει

πριμοδοτούμενο, χρηματοδοτούμενο και επιδοτούμενο. Αλλά με τη βασική προσθήκη και όρο: «Οι ανθρώπινες δραστηριότητες προηγούνται της ευμάρειας των ακινήτων. Με δυο λόγια «ναι στο μεράκι της δουλειάς, τέρμα στις τρελές εργολαβίες». Ό,τι μπορεί να πληρώνεται, ας γίνεται δί' αυτεπιστίας. Με εργοδηγό ή σκηνοθέτη ή συντονιστή και εργατικά μεροκάματα. Δηλαδή, για να τελειώνουμε, θέλουμε θέατρο και ας τελειτάι σε καφενείο με λουξ.

Απαιτούμε από όποιον ελέγχει κονδύλια και πόρους, να βοηθήσει με λίγα λόγια και χωρίς πολιτικαντισμό, τη συνέχεια της Πειραματικής Σκηνής της «Τέχνης». Να ενισχύσει αναλόγως, να παραγγείλει το ανέβασμα έργων, να φέρει σε επαφή τους δημιουργούς της Πειραματικής Σκηνής με πνευματικά ιδρύματα που είναι καιρός να «παγώσουν» για μερικές σεζόν τα φαραωνικά τους οικοδομικά προγράμματα, ώστε να γλιτώσει, στον κυκλώνα της κρίσης, ο πολύτιμος λίθος της ανθρωπιστικής επανάστασης: οι τέχνες και τα γράμματα. Ναι στην ουσία, ναι στην υιοθεσία, ναι στην προσωρινή μερική παύση του εξοδολογίου, ώστε να υπάρξει έκφραση, κι ας μην υπάρχει προσώρας φράγκο. Δεν πειράζει να στερηθούμε προσωρινά μερικές εκθέσεις, μερικά σπουδαία λειτουργικά κτίρια και μερικές προσωπολατρικές ανασκαφές. Θέλουμε να επιβιώσει ο διάλογος, η κατάσταση του λόγου, η διατήρηση του πνεύματος εκτός ψυγείων. Σε έναν κόσμο που πειθαναγκάζεται να κάνει «ουάου» και «δεν υπάρχει», θέλουμε χειροποίητες και ψαγμένες δουλειές μακριά από συστημικά χρονοδιαγράμματα «ανάπτυξης». Θέλουμε την Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης». Να πάψουν να μας κυβερνούν τα στερεότυπα και τα βαθιά χασμουρητά, ο πολιτισμός που έχει στόχο να ξεπεράσει άκεφα ένα Σαββατοκύριακο. Ολοι έχουμε τις ευθύνες μας, αλλά ένα υπουργείο και ένας δήμος, μια Διεθνής Εκθεση και ένα πανεπιστήμιο έχουν μεγαλύτερες. Αν δεν ξέρετε ποιους εννοώ, δεν πειράζει. Αυτοί ξέρουν.